

Το Θέατρο

ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ : «Όλα θ' αλλάξουν».

Το καινούργιο έργο του κ. Δημήτρη Μπόγρη που ανέβασε ο θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη τιτλοφορείται : «Όλα θ' αλλάξουν» και μου φαίνεται, χωρίς να κατοφανεύει αυτό στον αγαπητό φίλο, πώς και ο συγγραφεύς στην κωμωδία τούτη μᾶς παρουσιάζεται κι' αυτός λίγο αλλάγμένος, δηλαδή κάπως κατώτερος τῆς φήμης του. "Επειτα από τὴν «Καινούργια Ζωή» πού ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιόλογα ἔργα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ὄλοι οἱ θαυμαστές τοῦ κ. Μπόγρη περίμεναν μ' εὐλογο περιέργεια καὶ κάποια δικαιολογημένη συγκίνηση τὴ νέα του παραγωγή. Περίμεναν ν' ἀνέβει ψηλότερα, νὰ χάρισει στοὺς ἀκροατές του κάτι ἀπὸ τὴν εὐαισθησία του, κάτι ἀπὸ τὴ φωτεινὴ σκέψη του, κάτι τέλος πάντων πού ν' ἀνταποκρίνεται στὸ ταλέντο του καὶ στὴν ἀποκτημένη φήμη του. Ὁ κ. Μπόγρης προτίμησε νὰ κατέβει ἀντὶ ν' ἀνεβεί καὶ ἔτσι ἔγραψε ἓνα ἔργο, πού ἀρχίζει ὡς κωμωδία, ἀγγίζει μιὰ στιγμή τὸ δράμα στὴ δευτέρη πράξη καὶ ζετιλιέται κατὰ τὰ τρία τέταρτα στὴ φάρσα. Θά ρωτήσῃ ἴσως μὲ ἀπορία ὁ συγγραφεύς μήπως δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γράφει φάρσες : Πῶς ὄχι ! Ἄλλὰ νὰ μὴ τιτλοφορεῖ τότε τὰ ἔργα του κωμωδίες, νὰ μὴ τὰ παρουσιάζει μὲ ἀξιώσεις. Νὰ περιορίζεται στὴ φάρσα καὶ πάλι νὰ κατορθώνει μὲ τὴν τέχνη του νὰ μᾶς πείθει, γιατί ὁμολογοῦμε πῶς δὲν μᾶς ἔπεισε Βέβαια ἢ ὑπερβολὴ εἶναι στοιχεῖο ἀπαραίτητο σὲ μιὰ φάρσα, ἀκόμα καὶ σὲ μιὰ κωμωδία, ἀλλὰ καὶ ἢ πιὸ ἐξωφρενικὴ ἀπιθανότης πῆρε νὰ κρύβει μέσα τῆς τὴν ἀληθοφάνεια ὥστε νὰ τὴν δέχῃσαι, χωρὶς πολλές συζητήσεις. Ὁ κ. Μπόγρης μὲ τὸν κύριο τύπο τοῦ ἔργου του κατορθώνει νὰ διακεδάζει τὸ πολὺ κοινόν (δὲν φαντάζομαι νὰ περιορίζονται ὡς αὐτοῦ οἱ φιλοδοξίες του), ἀφθονα χειροκροτήματα, ἀλλὰ δὲν καταφέρνει νὰ μᾶς δώσει τὴ χαρὰ καὶ τὸ πλατὺ γέλιο, πού προέρχεται ἀπὸ τὸ βαθύτερο σατυρικὸ κοίταγμα τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι δυνατό ἓνας ἄνθρωπος, σὺν τὸν ἥρωά του, πού ἔχει κατορθώσει νὰ δημιουργήσει τὴ ζωὴ του, πού ἔχει ἓνα ἐργοστάσιο πού τοῦ ἀποδίδει, μιὰ γυναῖκα λογικὴ, μιὰ κόρη τῆς παντρειάς, πού ἔφθασε μὲ δυὸ λόγια νὰ χαίρει τῆς ὑπολήψεως τῶν ἄλλων, πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι λογικός, σταθερός, ἔξυπνος, νὰ παρασύρεται καὶ νὰ καταντᾷ ἓνα νευρόσπαστο, ἓνα ὑποκείμενο γελοῖο στὰ χέρια ἑνὸς παληοῦ του φίλου, πού κάποτε τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ. Ἔστω κι' ἂν ὁ φίλος αὐτός στὸ τέλος ἀποδικνύεται ἓνας σχιζοφρενής. Φυσικὰ ὁ θεατὴς μαντεύει λίγο πολὺ ὅτι ἔχει ἐμπρός του ἓναν ἀνισόρροπο, ἓνα «βλαμμένο» ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο ἀρκετὴ δικαιολογία ὥστε ν' ἀναστατωθῇ «ἐκ βάθρων» ἡ ζωὴ μιᾶς ὀλόκληρης οἰκογενείας. "Ετσι ἢ κωμωδία τοῦ κ. Μπόγρη χωλαίνει στὴ βάση της καὶ δὲν πείθει παρὰ ἴσως μόνο τοὺς ἀφελεῖς.

Ἄνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις αὐτές, καὶ στὸ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Μπόγρη ξαναβρίσκουμε τὸ ζωντανὸ διάλογο, ὡραῖες σκηνές, ἀτμόσφαιρα καὶ μερικοὺς τύπους σπαρταριστοὺς, καὶ πρὸ πάντων δράση, στοιχεῖο ἀπαραίτητο θεατρικὸ πού τὸ κατέχει σὲ ζηλευτὸ βαθμὸ ὁ συγγραφεύς. Ὁ θίασος τῆς κ. Κοτοπούλη ἀνέβασε τὸ ἔργο μὲ στοργὴ καὶ τὸ ἐρμήνευσε ἐξαιρετικὰ καλά. Τὸ σκηνικὸ τοῦ κ. Σαραντίδη ἦταν καλαισθητό.